

4.12.2022, Borovnice

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Hospodin je zdeptanému nedobytným hradem, v dobách soužení je hradem nedobytným. V tebe necht' doufají, kdo znají tvé jméno. Vždyť ty, kdo se dotazují po tvé vůli, neopouštíš, Hospodine. Pějte žalmy Hospodinu, který na Sijónu trůní, oznamujte mezi lidmi jeho skutky. Ž 9, 10-12

PÍSEŇ 442 Pane, dnešek 246,

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,

ty nás voláš k sobě, abychom k tobě znovu a znovu přicházeli, činili pokání a připomínali si svůj křest na odpuštění hříchů. Moc dobře víme, co to znamená. A přece nám cosi podstatného stále uniká. Prosíme tě, dej nám poznat, že nejsme lepší než druzí lidé a tím jediným rozdílem mezi námi a našimi bližními je v tom, že my o svých hříších a vinách také víme. Prosíme tě, dej nám poznat, že tu pro druhého můžeme být nejen v tom, abychom se navzájem upozorňovali na své viny, ale že i my můžeme být dárci a přenašeči tvé milosti. A prosíme tě, dej nám poznat, že to není jen o hříchu a pokání, ale i o tvém odpuštění. Amen.

1. ČTENÍ Iz 40, 3-5

PÍSEŇ 673 Dej odvahu 316,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,

Ty chceš přijít do našeho světa a my tě do něj také chceme pustit.

Proto tě prosíme za všechny, ke komu přicházíš, čekáme na tebe jak na smilování.

Prosíme tě za všechny, kdo na tebe čekají, čekají na tebe jak na smilování.

A prosíme tě za všechny, kdo se tě již dočkali, ale nějak jim to také stačilo.

A prosíme tě za každého z nás, před kým stojí ta veliká výzva učinit pokání a připomenout si svůj křest na odpuštění hříchů.

Prosíme tě, pomoz nám odpouštět tak, jako i ty odpouštíš nám.

A všechny své skryté modlitby vkládáme do té, kterou jsi nás ty sám naučil: Otčenáš... Amen.

POSLÁNÍ Rád bych, abyste věděli, bratři, že jsem už často zamýšlel přijít k vám, abych i mezi vámi sklídl nějaké ovoce, tak jako mezi jinými národy; ale až dosud mi v tom bylo vždy zabráněno. Cítím se totiž dlužníkem Řeků i barbarů, vzdělaných i nevzdělaných. Odtud moje touha zvěstovat evangelium i vám, kteří jste v Římě. Nestydím se za evangelium: je to moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale také pro Řeka. Vždyť se v něm zjevuje Boží spravedlnost, která je přijímána vírou a vede k víře; stojí přece psáno: ‚Spravedlivý z víry bude živ.‘ Řím 1, 13-17

POŽEHNÁNÍ ‚Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.‘ Num 6, 24-26

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání 416,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

Lk 3, 1-6

V patnáctém roce vlády císaře Tiberia, když Pontius Pilát spravoval Judsko a v Galileji vládl Herodes, jeho bratr Filip na území Itureje a Trachonitidy a Lyzaniás v Abiléně, za nejvyššího kněze Annáše a Kaifáše, stalo se slovo Boží k Janovi, synu Zachariášovu, na poušti. I začal procházet celé okolí Jordánu a kázal: „Čiňte pokání a dejte se pokřtít na odpuštění hříchů,“ jak je psáno v knize slov proroka Izaiáše: „Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky! Každá propast bude zasypána, hory i pahorky budou srovnány; co je křivé, bude přímé, hrbolaté cesty budou rovné; a každý tvor uzří spasení Boží.“

Milí bratři a sestry,

nedávejte křtít své děti, počkejte, až se pro to rozhodnou samy. Ale jak se pro to mají rozhodnout, když to nepoznají. To už nechte na nich. Na vás je jim aspoň trochu rozumět, nebýt nešťastní z toho, když tu nejsou, a především jim nemít za zlé, když to odmítají. Oni kupodivu moc dobře vědí, proč tak činí. Věrní Bohu bychom pak měli být hlavně my, kdo tu jsme a ty ostatní nechte na Božím působení. Oni se vrátí, ale až přijde ten pravý čas. A ten ještě nepřišel. Anebo přišel a oni jen přicházejí o něco důležitého a podstatného. A tím podstatným a důležitým je činit pokání a nechávat se pokřtít na odpuštění hříchů. Činit pokání znamená mimo jiné uznat, že nejsem lepší než ti ostatní a že tím největším hříchem je zatajovat těm druhým slova o Boží blízkosti. Tajit evangelium o Boží milosti.

I proto k nám zní hlas volajícího: připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky. Ať má kudy přijít. A nemusí bloudit. Může jít rovně a přímo, a ne tak jako člověk hledat každou zákrutu, kudy se z toho takříkajíc vymluvit. Každá propast bude zasypána, hory i pahorky budou srovnány. Nebudou mezi námi již žádné mezery ani hradby, nic, co by nás mělo dělit, ale budeme umět být spolu. Co je křivé, bude přímé, hrbolaté cesty budou rovné. Centrem světa nebude člověk, ale milostivý Bůh. Odpovědí na lidský hřích nebude trest, ale milost. A všechno se narovná tím, že nad námi všemi bude jen Bůh. A každý tvor uzří spasení Boží. Už to nebude jen o nás, ale i o něm. Spása stane se důležitým tématem našich životů. Nevrátí se bázeň před Bohem či lidmi ani úcta ke vzdělání v teologii a věcech víry, ale opět se začneme bát smrti jako konečnosti tohoto života. A budeme se ptát, toužíš po tom být zachráněn z tohoto pozemského bytí, které není tím nejdůležitějším, co tu na světě máme nebo ne? Pak tě čeká nebe nebo peklo. Nebe pro ty, kdo chtějí být spolu s ostatními i na té věčnosti a peklo pro ty, kdo chtějí zůstat zde na zemi. Záchrana pro ty, kdo se ho ne snad bojí, ale mají k němu úctu, takovou, jakou si i on sám zaslouží. A věčné zatracení pro ty, koho to už ani moc nezajímá, že by jejich život mohl být i jinak. A že by v něm mohlo být i něco víc, než co až dosud poznali. Třeba i nějaká církev nebo jen společenství podobně smýšlejících lidí.

Slovo Boží se děje na poušti. Kde také jinde. Na poušti se udála většina Božího zjevování. Tam, kde je jen písek a žár slunce a nekonečná putování od studně ke studni. Tam, kde se už může zjevit jedině Bůh. Anebo voda. A kde je o to, co nás přesahuje, i ten největší zájem. Poušť totiž není ničím ohraničena, snad jen majiteli studen, z nichž kvůli nim nejde pít, jinak nemá žádné hranice a může se na ní prakticky cokoli a vůbec nejlíp někam dojít. Což je na poušti také žádoucí. Poušť však může být také obrazem kromě jisté nekonečnosti i jakési prázdnoty. Ducha, duše i těla, které jen musí dojít k další a další vodě. Aby přežilo a mohlo pokračovat dál. Prázdnota duše je pak v jakési vnitřní osamělosti. Když si člověk nemá s kým povídat, třeba protože mu nikdo nerozumí nebo jen dává na odiv svou jedinečnost. Když se mu myšlenky točí kolem dokola a nemůže přijít na nic nového, často protože tomu ani nedá šanci. Nebo když je natolik zaslepen strachem z něčeho jiného, z něčeho nového, že ho ochromí i na několik let dopředu. To je určitá prázdnota duše, točení se v kruhu vlastních výpovědí o životě, o druhých lidech, o víře, o Bohu. Ta se pak prolíná i s prázdnotou ducha. Duch býval přirovnáván k mysli člověka, ale tam by spíš byla duše, v případě prázdnoty ducha jde jednak o to samé pořád dokola, ale pak také v tom, čemu se dokonce i ve sportovní hantýrce říká hovor bez frází. I tam, kde obvykle zněli z úst sportovců po utkání jen prázdné fráze, jdeme od

zápasu k zápasu, a tak určitě, tam může nastat i jakýsi obrat k lepšímu. A tím obratem, tím obrácením se k slovu Božímu, k učinění pokání a odpuštění hříchů není nic jiného než změna v obratu myšlení. Neboli změna smýšlení. Což je to, že nejen že někdy uděláme něco jinak, ale i řekneme něco jinak, případně začneme myslet jinak. Učiníme nějaký úrok stranou, nebudeme muset chodit jen po zajetých či vyjetých kolejkách, ale odvážíme se i k nějakému vlastnímu obratu. Vždyť život je i o změnách. Změna je život, tak proč se tomu tak bránit. Proč nepřijmout změnu v podobě návratu k hlasu volajícímu na poušti: připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky. Proč nepřijmout změnu v podobě něčeho jako hledání a nalézání společné řeči a proč nepřijmout změnu v podobě odpuštění hříchů. Možná proto, že se nám nechce. Možná proto, že nám v tom někdo nebo něco brání. A možná proto, že na to nemáme myšlenky. Nejsme patřičně nastavení ani jakoby při věci. A jen mluvíme nebo mlčíme, nic mezi tím. Činit pokání a nechat se pokřtít na odpuštění hříchů byla změna. Přiznat si, že je někdo lepší než já, přiznat chybu či vlastní nedostatečnost je těžké, ale jak jinak. A křtít se nenecháváme jednou provždy, ale pravidelně si svůj křest připomínáme například při večeri Páně slovy o Apoštolském vyznání víry nebo svým vlastním životě podle příkazu a příkladu našeho Pána, Ježíše Krista. Křest není jednorázová záležitost, je to jen změna k lepšímu.

Jan Křtitel neříkal nic nového, co by už někdo neznal. On vlastně jen opakoval, co zaznělo u proroka Izajáše. A přece to znělo docela nově nebo spíš jako pěst na oko. Čiňte pokání a dejte se pokřtít na odpuštění hříchů. Čiňte pokání a bude vám odpuštěno. To je nové jako hrom. Není to něco, co tak vždycky bylo, ale je to docela nové, jen o tom ještě nevíme. Někdy ani my, pokřtění. Nevíme o tom, jak moc je to nové, nevíme o tom, že každá cesta křesťana, cesta víry, začíná u nějakého obratu, u nějaké změny a nevíme o tom, že ta změna a ten obrat teprve přijde. Zato moc dobře víme, co má dělat nebo si myslet ten druhý, víme, že všechno musí být připravené a všechny stezky vyrovnány, víme, že každá propast musí být buď vyhloubena nebo zasypána, každá hora i pahorek srovnány nebo naopak rozděleny a každý tvor musí uzříti spasení Boží.

A proč? Abychom v tom všem nebyli tak sami. Cesta křesťana není ničím jiným než cestou ze samoty do společenství. A cestou očekávání příchodu toho, který to společenství také garantuje a dává mu jedno jediné společné téma, uzříti spasení Boží. Poznat, že můžu být zachráněn, když se nechám pokřtít na odpuštění hříchů a vyznám před Bohem i před lidmi své viny. A poznat, že tím jediným, kdo mi může i skutečně odpustit, není nikdo jiný než sám Bůh.